Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 4	15. Februar 1914	63. Aargang

Sabbatens Dag.

Af W. P. Monsen i »Millennial Star«.

Naar vi ville behandle dette Emne, som den kristne Verden er saa meget interesseret i, maa vi først lægge en god, solid Grundvold, hvorpaa vi kunne bygge; thi ellers ville vore Theorier og Slutninger blive løse og usikre. Lad os derfor gaa tilbage til Begyndelsen og om muligt overtyde os om, hvorledes Gud bestemmer Tiden, og, eftersom vi skride frem, lægge Mærke til de forskjellige Forandringer, som Tidsregningen har været underkastet i Tidens Løb, især under Pavedømmet.

Folk, som ere tekniske i deres Forstaaelse af det 3. Bud, forsvare „Guds moralske Lov", men ønske at ophæve den „ceremonielle Lov, given til gamle Israel". Oplyste og tænkende Mennesker ville snart opdage, at de her benyttede Udtryk adskille og gjøre Forskjel paa Guds Love; de findes ikke i den hellige Skrift, men ere opfundne til Fordel for dem, som forsvare Jødernes syvende Dag; thi alle Guds Love ere i deres inderste Natur moralske.

Naar det siges, at Gud skabte Himlen og Jorden paa sex Dage, maa det ikke forstaas saaledes, at det var Dage paa kun 12 Timers Længde. En saadan Opfattelse har i Virkeligheden ingen Støtte i Bibelen; denne leder os snarere til at tro, at de omtalte „Dage" ere Tidsperioder i Stedet for Dage, som vi nu have dem. Herrens Gjerning paa den 4. Dag bestod i at adskille Lyset fra Mørket, hvilket var Begyndelsen til Dage og Nætter (1. Mosb. 1 : 14, 19); men alligevel var der udført 3 Dages Skaberværk før denne Adskillelse af Lyset fra

Mørket. Vor Opfattelse bekræftes yderligere af Gesenius, som i sit hebraiske Lexikon (Side 341) siger, at „Dag, Periode og Tidsrum ere ensbetydende i de første Kapitler i Bibelen". Apostelen Peter giver os ogsaa værdifuld Oplysning om dette Emne, idet han siger, „at een Dag er for Herren som tusinde Aar og tusinde Aar som een Dag". (2. Peter 3 : 8.)

Der kan ikke være nogen Tvivl om, at „Abib" var den første Maaned i det jødiske Aar. (2. Mosеb. 13 : 4.) Den første Dag i denne Maaned er ogsaa Aarets og Ugens første Dag. (2. Mosеb. 12 : 2—6.) Det maa ligeledes betragtes som en Kjendsgjerning, at Paasken skulde komme paa Sabbaten, der indtraf den fjortende Dag i den første Maaned af Aaret. (4. Mosеb. 9 : 1—3). Da vi nu have fundet et Udgangspunkt for vore Tidsberegninger, sige vi: sex Dages Arbejde, een Dags Hvile; sex Dages Arbejde, een Dags Hvile, hvilket vil bringe os til den fjortende Dag i Maaneden Abib eller til Paasken.

Halvtreds Dage efter Paaske var det Pinse (3. Mosеb. 23 : 15, 16), og paa den niende Dag i den syvende Maaned kom Sabbaten. (3. Mosеb. 23 : 27, 32.) Dette giver os et Holdepunkt, ved Hjælp af hvilket vi kunne bestemme, hvor mange Dage der var i hver Maaned, nemlig tredive. Yderligere Bevis for dette finde vi i Aabenbaringen 11 : 2, 3, hvor 42 Maaneder ere lig med 1260 Dage, altsaa 30 Dage i hver Maaned. Dersom der var 360 Dage i det gamle jødiske Aar, og Sabbaten skulde indtræffe paa den syvende og fjortende i den første Maaned, Abib, vilde Sabbaten saa indtræffe paa den samme Dag i Ugen hvert Aar? Det gamle jødiske Aar havde 360 Dage eller 51 Uger og tre Dage, og dog siger Herren, som ovenfor vist, at Tiden hvert Aar skulde beregnes fra den første Dag i Abib, hvilket ogsaa er den første Dag i Ugen.

Den Dag, paa hvilken vor Herre blev korsfæstet, var „Beredelsens Dag i Paasken, ved den sjette Time". (Joh. 19 : 14.) Dette beviser tydeligt, at det var Paaske Dagen efter Jesu Korsfæstelse. Dersom nu vor Beregning er rigtig, og der kan ikke være nogen Fejltagelse mulig vedrørende Ugens Begyndelse, da skulde den første Dag efter Korsfæstelsen være Sabbat. Var den Dag en Sabbat? Lad Guds Ord svare. „Han (Joseph) gik til Pilatus og bad om Jesu Legeme... Og det var Beredelse, og Sabbaten stundede til... Og de (Kvinderne) vendte tilbage (fra Graven) og beredte vellugtende Urter og Salver; og Sabbaten over holdt de sig stille efter Budet." (Lukas 23 : 52—56.) Kan Noget være tydeligere end dette? Dette beviser uden Skygge af Tvivl, at Moses handlede rigtigt ved at begynde Aaret med den første Dag i Abib, hvilket som allerede nævnt var den første Dag i Aaret, den første Dag i Maaneden og den første Dag i Ugen.

Maaneden Abib svarer til vor April Maaned med Undtagelse af, at Abib begyndte med den første Nymaane, efter at Solen „passerede

Linien", eller efter Foraars Jævndøgn. Dette bevises af selve Ordet, der betyder Foraar, Udspring o. lign.

Vi lægge nu Mærke til en Forandring i Aarenes Længde („Tider" i Bibelsproget), og vi drage den Slutning, at det „lille Horn", som Daniel saa', forandrede Tiderne (Aarene) fra 365 Dage til 365¼ Dag, saaledes som vi nu have det.

Et yderligere Bevis paa, at en saadan Forandring fandt Sted, er den Kjendsgjerning, at Ordet Søndag ingen Steder findes i Bibelen, og at heller ikke andre Dage i Ugen omtales med de Navne, som de nu bære. Navnet Søndag opstod hos de afgudsdyrkende Hedninger, som blandede sig med Pavedømmet, og det var den Dag, paa hvilken de dyrkede Solen. Det samme gjælder for Mandag (Maanens Dag) og de øvrige Dage i Ugen. (Troels Lund siger, at de europæiske Navne paa Ugedagene ere „forhærdede Rester af Oldtidens Stjernetydning. Solens Dag (Sontag, Sunday, Søndag), Maanens Dag (Mandag), Mars' eller Tyrs Dag (Mardi, Tirsdag), Merkurs eller Odins Dag (mercredi, Onsdag), Jupiters eller Thors Dag (jeudi, Torsdag), Venus' eller Frejas Dag (verdredi, Fredag), Saturns Dag (Saturday), angiver tydeligt nok Rækkefølgen indenfor Planetugens syv Dage, saaledes som Stjernetydningen endelig fastslog dem." (Dagligt Liv i Norden, 13. Bd., Side 30.) Tirsdag, Onsdag, Torsdag og Fredag bleve altsaa af Nordboerne opkaldte efter Gudeskikkelser i nordisk Mythologi i Stedet for deres oprindelige Planetnavne. Den syvende Dag, som i England beholdt sit oprindelige Navn efter Planeten Saturn (Saturday), blev af Nordboerne kaldt Løverdag (Lørdag), hvilket betød Vadskedag. Red.)

En anden Forandring, som med Tiden blev indført af Pavemagten, var at beregne Døgnet fra Midnat til Midnat i Stedet for fra Aften til Aften. (1. Mosеb. 1 : 31.) Mange antage — men det er kun en Formodning — at Loven om Sabbatsdagen har bestaaet lige siden Skabelsen; Bibelen indeholder dog Intet, der kan lede til en saadan Slutning. Den første Befaling fra Gud om at helligholde Sabbaten er berettet i 2. Mosеb. 16 : 23—30, efter at Israel var udfriet af Ægyptens Trældom. Syvende-Dags Tilhængerne paastaa ud fra det 28. Vers, at denne Lov altid har været en Lov for Folket, men Beviserne for en saadan Paastands Rigtighed mangle fuldstændigt. Husk paa, at den Udtalelse: „Hvor længe vægre I Eder ved at holde mine Bud og Love?" blev udtalt omtrent tre Maaneder efter, at Israel havde sagt: „Alle disse Ting ville vi gjøre."

Jeremias fortæller os (Jer. 31 : 32), hvilken Pagt Israel overtraadte og naar den blev given. „Jeg vil slutte en ny Pagt med Israels Hus og med Judas Hus; ikke efter den Pagt, som jeg sluttede med deres Fædre, der jeg tog dem ved Haanden for at udføre dem af Ægyptens

Land, hvilken Pagt med mig de brøde, endskjøndt jeg var deres Ægtemand, siger Herren."

At den gamle Sabbatslov blev givet til Israel alene og ikke til alle Mennesker fremgaar meget tydeligt af 5. Mosеb. 5 : 15: „Og Du skal komme i Hu, at Du var en Træl i Ægyptens Land, og at Herren din Gud udførte Dig derfra, med en stærk Haand og med en udstrakt Arm, derfor har Herren din Gud budet Dig at holde Sabbatsdagen." Dersom flere Beviser ere nødvendige, kunne vi læse det 2. Vers af samme Kapitel: „Herren vor Gud gjorde en Pagt med os (Israel) paa Horeb. Herren har ikke gjort denne Pagt med vore Fædre, men med os, a med os allesammen, som her ere i Live paa denne Dag." Hvad var det for en Pagt, som ikke var bleven gjort med deres (Israels) Fædre? Lad Herren besvare Spørgsmaalet: „Og han forkyndte Eder sin Pagt, hvilken han bød Eder at holde, de ti Ord; og han skrev dem paa to Stentavler." (5. Mosеb. 4 : 13.)

Af det Foregaaende vil det fremgaa, at de ti Bud paa den Tid vare en ny Pagt, der ikke var bleven gjort med Israels Fædre. Det er indlysende, at Loven ikke var given til andre end Israel: „Den er et evigt Tegn imellem mig og imellem Israels Børn." (2. Mosеb. 31 : 17.)

Var denne Befalingernes Lov bestemt til at vedblive — til at vare evigt?

Gesenius siger i sit hebraiske Lexikon Side 612: „Ordet „Olam" benyttes ofte for Tid, Fremtid, evig, uendelig, for evig, paa en saadan Maade, at terminus ad quem, som det kaldes, maa bestemmes efter Emnets Beskaffenhed. Olam er derfor sommetider benyttet til at betegne et Menneskes Livsdage". Med alle de her nævnte Betydninger er det tydeligt, at der ved Ordet Olam ikke altid menes Evigheden. Da Sabbatsloven blev givet, blev der sagt, at den var „evig". (Olam, 2. Mosеb. 31 : 15, 17.) Det samme Ord er brugt om Omskjærelsen (1. Mosеb. 17 : 13), om Paasken (2. Mosеb. 12 : 14), om Saltpagten (4. Mosеb. 18 : 19), om Sabbatsofringerne (3. Mosеb. 25 og 26; 24 : 8; 2. Krøn. 2.—4. Kap.), om det gamle Præstedømmes Orden (2. Mosеb. 40 : 15). Det samme Ord „Olam" er benyttet i alle disse Tilfælde og har den samme Mening. Dersom nu dette Ord betyder, at Loven om Jødernes Sabbat er evigt vedvarende, og dette forlange Syvende-Dags Tilhængerne, at vi skulle tro, hvorfor skulde saa de andre Love ophøre og de ovennævnte Ting gaa ud af Brug?

Sabbatisterne henvise os til Matt. 5 : 18: „Thi sandelig siger jeg Eder, indtil Himmelen og Jorden forgaa, skal end ikke det mindste Bogstav eller en Tøddel forgaa af Loven, indtil det er sket altsammen." „Derfor" sige de, „skal denne Del af Loven vedblive fra Evighed til Evighed". Hvorledes er saa den Lov, hvoraf ikke et Bogstav eller Tøddel skal forgaa? Lad os gaa til 2. Mosеb. 31 : 15, hvor Straffen

for Lovens Overtrædelse er given, og her læse vi: „Hver den, som gjør Arbejde paa Sabbatsdagen, skal visselig dødes." At denne Lov var i Kraft iblandt Israeliterne fremgaar tydeligt af 4. Mosеb. 15 : 32—36, hvor der berettes om en Mand, som samlede Ved paa Sabbaten, og som blev stenet tildøde udenfor Lejren paa Herrens udtrykkelige Befaling og i Overensstemmelse med denne Lov. Spørge vi, om Loven angaaende Straffen for Sabbatens Vanhelligelse har Gyldighed, da faa vi Svaret: „Nej, vi tør ikke stene Folk ihjel i vore Dage." Og dog er Lovens Straf mere end et „Bogstav eller en Tøddel" af den Lov, som Sabbatisterne sige ikke vil forgaa eller ophøre, før Alt er fuldkommet. Det maa her erindres, at „mindste Bogstav" (yod i Grundtexten) hedder det mindste Bogstav i det hebraiske Alfabet, og at „Tøddel" er Mellemrummene mellem Ordene i en hebraisk Sætning. Dersom nu ikke det mindste Bogstav eller en Tøddel skulde forgaa af Loven, før det altsammen var sket eller fuldkommet, og vi saa erfare, at den Del af Loven, der omtaler Straffen, er forgaaet, er ophørt, beviser det saa ikke, at hele Loven er opfyldt?

Loven siger endvidere: „I skulle ingen Ild optænde i nogen af Eders Boliger paa Sabbatsdagen." (2. Mosеb. 35 : 3.) Dersom ikke det mindste Bogstav eller en Tøddel skal forgaa af Loven, saa er selv Syvende-Dags Tilhængerne under Fordømmelse, da de overtræde den Lov, som de ere saa ivrige i at forsvare. „Men", sige de, „Folk, som bo i et koldt Klima, kunne ikke efterleve denne Lov saa fuldkomment, som Israel kunde". Hvor finde vi Noget om, at Afvigelser fra Lovene, som de findes i Bibelen, vare tilladte? Var det ikke bedre at fryse ihjel i Udførelsen af Herrens Befaling end at blive stenet ihjel for Ulydighed? Den hellige Skrift og Fornuften lære os, at enten er Loven ophørt, eller ogsaa existerer den i sin Helhed. Vi opfordre disse det tredie Buds Herolder til enten at komme frem med Beviserne paa, at Gud har afskaffet eller tilbagekaldt Straffen, der var sojet til denne Lov, eller ogsaa for stedse holde Munden lukket om dette Emne. Hele Vanskeligheden her bestaar i, som i saa mange andre Tilfælde, at Folk prøve at fortælle Gud, hvad han mener med sit eget Ord, i Stedet for at lade ham tale for sig selv.

Sabbatisterne sige, at „den ceremonielle Lov" ophørte med Kristus. Igjen spørge vi: Hvor finde vi dette Udtryk „den ceremonielle Lov" i Bibelen? Ingen Steder! Det er en ren og skjær Opdigtelse af nogle Frasemagere. Der har aldrig været og vil heller aldrig blive en saadan Adskillelse af Guds Pagter og Befalinger. I Josva 8 : 30—35 siges det, at han skrev „en Afskrift af Mose Lov" paa Stenene. I det 34. og 35. Vers læse vi: „Og derefter oplæste han alle Lovens Ord, Velsignelsen og Forbandelsen, efter alt det, som er skrevet i Lovbogen. Der var ikke et Ord af alt det, som Moses havde budet, hvilket Josva ej

lod oplæse for al Israels Forsamling, endog for Kvinderne og smaa Børn og den Fremmede, som vandrede midt iblandt dem." Her er ikke Tegn paa nogen Forandring, Indskrænkning eller Adskillelse mellem den saakaldte „ceremonielle" og den „moralske" Lov.

Herren siger: „Og jeg vil lade al hendes Glæde ophøre, hendes Fester, hendes Nymaaneder og hendes Sabbater og alle hendes Højtider." (Hosias 2 : 11.) Der kan ikke være nogen Tvivl om, at „hende" her betyder Israels Sabbater osv. Lad os gaa tilbage til 3. Mosеb. 23 : 32: „Paa den niende Dag i Maaneden om Aftenen, fra den ene Aften til anden, skulle I hvile paa Eders (hvis? Israels) Sabbat!" At Hosias og Mosebogens Forfatter begge havde den samme Dag i Tankerne er en uomstødelig Kjendsgjerning.

Vi se saaledes fra det gamle Testamente, at det er meget vanskeligt nu at bestemme nøjagtigt, hvilken Dag i Ugen der skulde være Sabbat, nærmest paa Grund af de ovennævnte Forandringer i vor Kalender. Ligeledes se vi, at den jødiske Sabbat blev given til Israel, og ved at læse Hosias 2. Kap. lære vi, at disse Pagter skulde ophøre, naar Evangeliet blev givet til Hedningerne. Loven har udtjent og er derfor ophørt. Lad os nu undersøge det nye Testamente og se, hvad vi have til Støtte for, at Loven, som var „skreven paa to Stentavler", har undergaaet en Forandring. Det er bleven paavist (2. Mosеb. 16 : 25, 30; Jer. 31 : 32), at Sabbatsloven var en Del af den Pagt, som Herren gjorde med Israel, da han tog dem ved Haanden og førte dem ud af Ægyptens Land. Lad os høre Pauli Vidnesbyrd til de hebraiske Hellige, som vare en Del af Israels Børn, hvis Lov blev forandret. Han henviser til ovennævnte Profeti hos Jeremias (8 : 8, 9) og siger saa i det 13. Vers: „Naar han siger „en ny" (Pagt), har han erklæret den første for gammel; men det, som bliver gammelt og ældes, er nær ved at forsvinde." Ligeledes i 6. Vers: „Men nu har han faaet en saa meget ypperligere Tjeneste, som han ogsaa er Mellemmand for en bedre Pagt (altsaa ikke den, der blev givet ved Moses), der jo er grundet paa bedre Forjættelser." I 7. Kap. 12., 16., 18. og 19. Vers læse vi: „Naar nemlig Præstedømmet omskiftes, sker der med Nødvendighed ogsaa en Omskiftelse af Loven... som ikke er bleven det efter et kjødeligt Buds Lov, men efter et uopløseligt Livs Kraft... Thi vel sker der Ophævelse af et forudgaaende Bud, fordi det var svagt og unyttigt, thi Loven har ikke fuldkommet Noget; men der sker Indførelse af et bedre Haab." „Thi dersom hin første (Pagt) var udadlelig, da vilde er ikke blive søgt Sted for en anden." (7. Vers.) (Fortsættes.)

— Der er Mennesker, som have været gode hele deres Liv, men dog ikke have udrettet noget Godt.

En gammel Skrivemethode.

Under den Polemik, som for kort Tid siden opstod angaande Profeten Joseph Smiths Evner som Oversætter, fremsatte en Videnskabsmand den Paastand, at dersom Abraham havde skrevet Noget, vilde han have benyttet de gamle Kaldæers Kileskrift.

Kileskriften er et af de ældste Skriftsystemer, man kjender. Den menes at være opstaaet i Mesopotamien og at have bredt sig mod Vest til Ægypten. Igjennem Nartusinder benyttedes disse Skrifttegn til Optegnelser, og efterhaanden dannede der sig forskjellige Systemer — eller kunne vi kalde dem Dialekter?

Desuagtet er den Theori for nylig bleven fremsat, at Kileskriften ikke blev almindelig benyttet, men kun naar det gjaldt om at fremstille en Optegnelse, der kunde modstaa Tidens Tand. I saadanne Tilfælde bleve Tegnene enten indridsede med en Metalstift i blødt Ler, der saa blev brændt, eller huggede i Sten med en Mejsel. I almindelige, dagligdags Øjemed benyttedes Papyrus eller andre Materialier, og Tegnene vare forskjellige og af en saadan Form, der bedst egnede sig til Materialets og Skriveredskabernes Beskaffenhed. Om dette Emne udtaler en Forfatter sig paa følgende Maade:

„Det er sandsynligt, at Brugen af Ler har været medbestemmende ved Kileskrifttegnenes Form, men vi maa ikke tabe den Kjendsgjerning af Syne, at flere moderne stenografiske Systemer erkjende Betydningen og Værdien af det kilelignende Pennestrøg, og dette lader formode, at Akkaderne (et asiatisk Oldtidsfolk) først have udviklet denne Skrivemethode og efterhaanden lært at benytte den til Fremstillingen af Optegnelser paa brændt Sten og Tavler af Ler. Den Oplysning, som Nippur-Tavlerne give os, nemlig at Sumerierne havde udviklet en phonetisk Grammatik, synes at stadfæste denne Opfattelse og gjør det i høj Grad sandsynligt, at de saakaldte Bibliotheker af Lertavler hovedsagelig ere Optegnelser af saadanne Ting, som man ønskede at opbevare".

Denne Antagelse støttes af nogle mærkelige nyere Opdagelser. De Folk, som gjorde Brug af Kileskriften til Optegnelser paa Ler og Sten, havde en højt udviklet Civilisation. De skrev Bøger om Astronomi og Grammatik og løste indviklede mathematiske Opgaver, som maa have gjort et mere brugeligt Materiale end Ler nødvendigt, og Skrifttegn, der vare lettere at benytte til indviklede Beregninger end de kileformede Linier og deres omstændelige Sammenstillinger. Eftersom Ægypterne havde mere end eet Skriftsystem og hvert af disse var afpasset efter den Brug, der skulde gjøres af det, kunne vi forudsætte, at Folkene ved Euphrat ligeledes havde mere end eet System.

Antage vi, at denne Opfattelse er rigtig, da er den Paastand, at Abraham kun kan have benyttet Kileskrift, aldeles ubegrundet.

Deseret News.

Lydighed.

Lydighed er en af de vigtigste Betingelser for et lykkeligt Liv. Intet Menneske har nogensinde udført store Ting eller opnaaet Ære og Berømmelse uden først grundigt at have lært at lyde.

Lydighedsprincippet spiller en betydningsfuld Rolle i alle Livets Affærer. Uden Lydighed bliver Mennesket snæversynet og smaalig i sine Handlinger, uretfærdig i sine Domme og farlig for Samfundet. Som Arbejder kan han ikke nyde Tillid; som Borger er han forrædersk, og som Medlem af sin Kirke er han opsætsig. Han er en i alle Maader udannet og egenkjærlig Person.

Lydighed tager ikke Menneskets Frihed eller personlige Særegenheder fra ham, men den udvikler disse Guds Gaver i ham, saaledes at han bliver stor og ædel og tilsidst, gjennem en saadan vedvarende uegennyttig Udvikling, fuldkommen ligesom sin Fader i Himlen. Lydighed udvider Sindet og forædler Sjælen. Det er dette guddommelige Princip, som har styret alle store Mænds Livsskjæbner, og som i Dag leder fremad mod Livets store Maal. Lydighed gjør Mennesket ydmygt, selvopofrende, gudhengiven og rede til at tjene sine Medmennesker, en Tjeneste, der, naar den ydes i Kjærlighed og Uegennytte, er den største og bedste Handling, som et Menneske kan udføre.

Fra de hellige Skrifter, saavel gamle som nye, faa vi at vide, at Lydighed kjendetegner alle Guds Tjeneres Handlinger, og at dette Princip var den vigtige Grundvold, hvorpaa de byggede; det bragte dem Himlens Velsignelser og satte dem i Stand til at vedligeholde Forbindelsen med Gud. Alle Velsignelser ere afhængige af dette Princip.

Jesus sagde: „Dersom I elske mig, da holder mine Befalinger." Dette er Prøvemidlet — Lydighed. Ligesom den Gang lade Menneskene sig i Dag bedrage og føre paa Vildspor under den falske Forudsætning, at „Tro alene er tilstrækkelig". „Hvorfor kalde I mig Herre, Herre! og gjøre ikke, hvad jeg siger?" og igjen: „Ikke Enhver, som siger til mig: Herre, Herre! skal komme ind i Himmeriges Rige, men den, der gjør min Faders Villie, som er i Himlene." Dette har været Betingelsen lige siden Tidernes Morgen...

Da Frelseren udsendte sine Apostle, befalede han dem ikke alene at bringe Menneskene til at tro Evangeliet, men ogsaa til at adlyde det, og da skulde de modtage evigt Liv. Den samme Fordring stilles til Menneskene i Dag igjennem hans Tjenere, som ere ude i Verden for at forkynde de samme Sandheder, og som, ligesom Disciplene i forrige

Dage, ere beſtikkede af ham til at byde alle Menneſkene allevegne at adlyde Evangeliet, hvis de ønske at undgaa de Straffedomme, ſom ſkulle udgydes over Nationerne.

Det er ikke en Tvangsſag nu og har aldrig været det, men Lydighed vil bringe Velſignelſerne. De, ſom ere komne indenfor Døren til Faareſtien, have, ſaa langt de ere komne, vist Lydighed mod nogle af Evangeliets Bud og Love, men dette er kun Begyndelſen; thi enhver Sjæl, ſom vil opnaa at blive fuldkommen, maa vise Lydighed gjennem Tid og al Evighed.

Til dem, ſom ere Medlemmer af Jeſu Kriſti Kirke, er der ſtillet det Forlangende, at de ſkulle vise Lydighed ikke alene mod Guds Love, men ogſaa mod Hans Tjenere, ſom formedelſt deres Embede og Kaldelſe i det hellige Præſtedømme ere beſtikkede til at præſidere. Ulydighed har i de ſidſte Dage ſaavel ſom tidligere haft mange ſørgelige Følger.

De, ſom præſidere, have ikke Egenkjærlighed og Haveſyge i deres Hjerter, men det er deres oprigtige Ønſke, at Guds Rige maa voxe og tiltage og alle hans Børn opnaa Frelſe og Ophøjelſe, der kun kan erhverves gjennem Lydighed. Ingen ulydig Mand eller Kvinde indenfor Kriſti Kirke er lykkelig eller fremadſkridende. Enhver Perſon i Wardet, Staven eller Grenen, ſom ſtadig finder Fejl og nægter at udføre det, der forlanges af ham, er ulykkelig og utilfreds, og hvis han ikke omvender ſig, vil han tilſidſt gaa til Grunde.

Den Ældſte ude i Miſſionsmarken, ſom er ydmyg og ſøger at adlyde ſine Foreſatte, udfører altid det ſtørſte Arbejde, og hans Hjerte er altid fyldt med en Glæde, der overgaar al Beſkrivelſe.

Herren er misfornøjet med ſine ulydige Børn; thi han veed, at de aldrig kunne blive frelſte i den Tilſtand. Naar Børn ere gjenſtridige, fyldes jordiſke Forældres Hjerter med Sorg og Kummer; men hvor meget mere bedrøves ikke vor himmelſke Fader over de af hans Børn, der lade ſig beherſke af Ulydighedens Aand! Naar Forældre forlange Noget af deres Børn, ſkulle diſſe rette ſig derefter; naar Gud giver Befalinger til ſine Børn, ſkulle de adlyde.

Lad dem, ſom endnu ere i Mørke, og til hvem Evangeliets glade Budſkab maa komme gjennem Herrens Tjenere, vise Lydighed dertil og annamme det, og de ſkulle faa den Helligaand, der ſkal lede dem ind i al Sandhed. Lad dem, ſom have modtaget Sandheden, gjøre Alt for at udføre de Pligter, der blive dem paalagte, og vise Lydighed imod dem, ſom præſidere over dem; de ville da blive frelſte og ophøjede i Guds Rige. Lær Lydighed!

»Liahona, the Elders Journal«.

Missionsnyheder.

Ankomst og Beskikkelser. Følgende Ældster ankom til Kjøbenhavn den 31. Januar for at virke i den skandinaviske Mission: James Larsen fra Thatcher, Idaho, beskikket til Aarhus Konference, og Alma M. Andreasen, Hyrum, Utah, beskikket til Trondhjems Konference.

Endnu et Vidnesbyrd.

Følgende Artikel findes i »Kansas Citys Times« for den 13. December 1913; den er af Interesse særlig for Sidste-Dages Hellige, og den burde være det for hele Verden, fordi den føjer endnu et Vidnesbyrd til de Hundreder af lignende Slags, der bevise Mormons Bogs Guddommelighed:

„Philadelphia, 12. December. Ifølge en Bekjendtgjørelse her for i Aftes er der nogle Optegnelser paa Vej fra Arizona til Universitetsmuseet i Pensylvanien, som indeholde Beretninger om Navajo-Indianernes Oprindelse samt en fuldstændig Optegnelse af de vigtigste Begivenheder i denne Stammes Liv gjennem 1900 Aar, og det paastaas, at disse Optegnelser omstøde alle Oldtidsforskernes Theorier vedrørende dette Folk.

Deres (Optegnelsernes) Opdagelse skyldes den nuværende Navajo-Høvding Shewanks Børn, som overtalte deres Fader til at tillade, at Optegnelserne bleve offentliggjorte i Videnskabens Interesse. Anemone Shewank er nu i Philadelphia for sammen med Prof. G. B. Gordon ved Universitetsmuseet at samle og oversætte dem.

Hendes Broder, der skal arve Høvdingeværdigheden over Stammen efter sin Fader, har ligesom hun studeret ved Universitetet i Østen. Den Kundskab, de her i den hvide Mands Skoler erhvervede sig om de frugtesløse Forsøg, som Etnologerne gjorde paa at undersøge de amerikanske Indianeres Oprindelse, tilskyndede dem, siges der, til at bevæge deres Stamme til at udgive Navajo-Optegnelserne, som opbevaredes og holdtes skjulte i forhistoriske Bygningsværker i Vesten.

Optegnelserne ere indgraverede paa Sten, brændt i Bark, formede i Ler eller tegnede paa Skind og Pergament med Menneskeblod, indianst Blæk eller Trækul. En af de mærkværdigste historiske Oplysninger i disse Optegnelser er Beskrivelsen af tre selvstændige og særskilte Racer paa det nordamerikanske Fastland for et Tusinde Aar eller mere siden.

Disse Folk vare ifølge de Beretninger, som her gives om dem, af indbyrdes vidt forskjellig Afstamning og deres Skikke og Sædvaner hinanden meget ulige. Hvem disse tre Folk vare samt deres mulige Op-

rindelse venter man at faa Oplysning om gjennem disse Optegnelser, der nu ville blive videnskabeligt undersøgte.

Medlemmer af Stammen vare bekjendte med Tilstedeværelsen af disse gamle, historiske Optegnelser, men havde ingen Anelse om deres store Betydning eller Omfang."

De Sidste-Dages Hellige, som have annammet Jesu Kristi Evangelium og tro paa Joseph Smiths guddommelige Mission, bygge ikke alene deres Tro paa saadanne Vidnesbyrd som det ovenfor anførte; thi den Helligaand, som de have modtaget formedelst Adlydelsen af Forløserens Evangelium, har aabenbaret til dem, at det Evangelium, som de have annammet, er fra Gud. Ikke desmindre styrkes det allerede modtagne Vidnesbyrd gjennem saadanne Beviser.

Vi ønske særlig at henlede Opmærksomheden paa den Bemærkning, at „en af de mærkværdigste, historiske Oplysninger i disse Optegnelser er Beskrivelsen af tre særskilte Racer paa det nordamerikanske Fastland for et Tusinde Aar eller mere siden." Dette stemmer overens med Beretningen i Mormons Bog. Den første Folkerace, som ankom til det vestlige Fastland, var ifølge denne Bog Jareds Folk, som med deres Leder forlod Babelstaarnet under Sprogforvirringen. Deres Historie blev optegnet paa 24 Guldplader af Ether, den sidste af deres Profeter, som, da han forudsaa sit Folks snarlige Undergang, skjulte Optegnelserne. De bleve senere, i Aaret 123 f. Kr., fundne af en Expedition, der var udsendt af Kong Limhi, en af Nephiternes Regenter, og derefter i en af Moroni foretagen Forkortelse indsat i Mormons Bog under Navn af Ethers Bog.

Navnet paa deres første Profet kjendes ikke, men han omtales i Optegnelserne som Jareds Broder. Under Sprogforvirringen anraabte Jared og hans Broder Herren om ikke at lade dem og deres Kammerater, som nægtede at bøje sig for Afguder, blive ramte af de Ulykker, der skulde komme over Folket. Herren hørte deres Bøn og ledte dem ud til Havet, hvor de byggede 8 Skibe eller Fartøjer, i hvilke de rejste over Havet. Efter en Sørejse, der varede 344 Dage, landede de paa Vestkysten af Nordamerika, Syd for den kaliforniske Havbugt og Nord for Panama-Tangen.

Her bleve de til en stor og mægtig Nation. Efterhaanden delte de sig i Partier, som vare fjendtligsindede imod hinanden, og der fandt blodige Krige Sted, som tilsidst bragte Ødelæggelse over hele Folket. Dette skete i Aaret 590 e. Kr., omtrent paa samme Tid som den anden store Koloni ankom. Den sidste Kamp stod i Nærheden af en Høj, der af Jarediterne kaldtes Ramah, og hvis Beliggenhed er i Staten New-York.

Den sidste af dette en Gang saa stærke Folk var Coriantumr, dets tidligere Konge, om hvem Ether havde profeteret, at han skulde blive

den eneste Overlevende af sit Folk og se Landet blive taget i Besiddelse af et andet Folk. Dette gik i bogstavelig Opfyldelse; thi i sine Vandringer mod Vest kom han til en Egn, hvor Muleks Folk opholdt sig. Dette var den tredie Koloni, der ankom til det vestlige Fastland.

Den anden og mest betydningsfulde Koloni kom fra Jerusalem 600 før Kr. under Ledelse af en jødisk Profet, Lehi, af Manasse Stamme. Foruden af sin egen Familie var han ledsaget af Zoram og Ishmael, hvilken sidste tilligemed sin Familie forenede sig med Lehi i Ørkenen. Dette Selskab rejste mod Sydøst til det røde Hav, derfra mod Øst til det arabiske Hav, hvor de byggede et Skib, der bragte dem til Vestkysten af Sydamerika, hvor de landede i Aaret 590 før Kr. i Nærheden af det nuværende Valparaiso i Chili.

Denne Koloni udbredte sig hurtigt over Landet, byggede Byer og Stæder, dyrkede Jorden og vare flittige og virksomme. Efter Lehis Død opstod der en Splittelse, der havde til Følge, at Folket blev delt i to Partier. Nogle fulgte Nephi, Lehis yngste Søn, som var en gudfrygtig Mand, medens Andre saa' op til Laman, Lehis ældste Søn, som deres Leder. Lamaniterne bleve et mørkt og ryggesløst Folk, der røvede og plyndrede og levede paa lignende Vis som Nutidens Indianere. De to Folk spredte sig imod Nord og fyldte hele Sydamerika, hvorefter de vandrede over Mellemamerika og toge en stor Del af Nordamerika i Besiddelse.

Krigen mellem Nephiterne og Lamaniterne blev stadig mere bitter og endte tilsidst med, at Nephiterne bleve totalt ødelagte 400 e. Kr. Den sidste frygtelige Kamp fandt Sted i Nærheden af det samme Sted, hvor Jarediterne gik tilgrunde. Nephiternes sidste Profet, Moroni, som havde modtaget Folkets Optegnelser fra sin Fader Mormon, skjulte dem i Højen Cumorah, den samme, som Jarediterne kaldte Ramah.

Denne Moroni overleverede disse Optegnelser til Joseph Smith, som oversatte dem ved Guds Gave og Kraft.

Muleks Folk, den tredie Koloni, der ankom til Amerika, forlod den gamle Verden elleve Aar efter, at Lehi havde forladt Jerusalem. Mulek var en Søn af Zedekias, Judas Konge, og var født kort Tid før hans Faders og Brødres frygtelige Død for Kongen af Babylons Haand. Et Selskab forlod Jerusalem og tog Mulek med sig, og paa Grund af hans kongelige Herkomst blev Folket kaldet Mulekiterne. Beretningen om dette Folk i Mormons Bog er ikke meget udførlig.

De bleve ledte over Havet og landede i den nordlige Del af Fastlandet. Deres Efterkommere bleve opdagede af Nephiterne i Mosiahs Regjeringstid. De udgjorde et stort Folk, men havde ingen hellige Skrifter til deres Vejledning og henfaldt derfor i aandeligt Mørke. De forenede sig med Nephiterne, og deres Historie er derefter den samme som dette Folks.

Disse tre selvstændige Folks Skikke og Sædvaner vare meget forskjellige. Vi henvise vore Læsere til den mere udførlige Beskrivelse, der findes i Mormons Bog. Den anden Kolonis Historie, Nephiternes, er ligeledes her meddelt meget udførlig. De amerikanske Indianere ere dette Folks Efterkommere.

Mormons Bog giver en paalidelig Beretning om de forhistoriske Indbyggere af det vestlige Fastland, deres Civilisation og Herrens Handlemaade med dem samt Frelserens Ophold iblandt dem efter sin Opstandelse og Oprettelsen af hans Kirke ligesom i Palæstina. Vi anbefale den til Oldtidsgranskere og Sandhedssøgere som den eneste sandfærdige Optegnelse angaaende Amerikas Fortidsbeboere. I Forbindelse hermed indeholder den de ædleste og skjønneste Sandheder, der nogensinde ere givne til Verden.

Der er en saadan Mængde bibelske og historiske Beviser, som stadfæste dens guddommelige Oprindelse, at ingen fordomsfri Person kan tvivle om dens Sandhed efter at have undersøgt den ærligt og grundigt. Mange vente utvivlsomt med Interesse paa den rigtige Oversættelse af disse Indianeroptegnelser, som, hvis de ere nedskrevne nøjagtigt og i Overensstemmelse med Sandheden, ville stemme overens med de inspirerede Optegnelser, der indeholdes i Mormons Bog.

»Liahona«.

„King Follet Talen".

Guds Person og Væsen.

Menneskets Udødelighed og dets Slægtskabsforhold til Gud.

Af Profeten Joseph Smith.

Med Anmærkninger af B. H. Roberts.

(Fortsat.)

(„Thi se, det er min Gjerning og Herlighed at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket" (Herren til Moses, Mose Syner: 1. Kap., 39 V. „Den kostelige Perle") — det vil sige, „at tilvejebringe Udødelighed for Mennesket" som Menneske. Skriftstedet henfører sikkert til Mennesket som bestaaende af Aand og Legeme, en virkelig Sjæl (Pagtens Bog 88 : 15—16), „Aanden og Legemet ere Menneskets Sjæl, og Opstandelsen fra de Døde er Sjælens Forløsning". Med andre Ord: Guds „Gjerning" og „Herlighed" bestaar i at „tilvejebringe Udødelighed for Mennesket" som Menneske, i Legemets og Aandens evige Forening gjennem Opstandelsen — hvilket er Sjælens Forløsning. Derved frembringes den evige Forening af „Aand og Element" (Stof), som Herren siger er nødvendig for at opnaa fuldkommen Glæde —

„Elementerne ere evige, og Aand og Element stadigt forenede, annamme en Fylde af Glæde." (Pagtens Bog, 93. Kap.) Ogsaa: „Adam faldt, for at Menneskene maatte blive til, og Menneskene ere til, for at de kunne nyde Glæde." (2. Nephi, 2: 25, Mormons Bog.) Guds Hensigt med at foraarsage Menneskets Liv her paa Jorden er at gavne det og lede det til Ophøjelse og Fuldkommenhed, og dette er ogsaa Profetens Lære. Guds Indflydelse paa Mennesket er altid til dets Fordel. Se ogsaa: Seventys Yearbook, Nr. 2, Lession 2. R.)

Dette er en sund og god Lærdom. Det er det evige Livs Principer, der ere mig givne ved Jesu Kristi Aabenbaringer, og jeg veed, at naar jeg meddeler Eder Livsens Ord, som de gives mig, ville I føle, at de ere gode, og jeg veed, at I tro dem. Man siger, Honning er sød, og det samme siger jeg. Jeg kan ogsaa smage Aanden af det evige Liv; jeg veed, den er god, og naar jeg fortæller Eder om disse Ting, som gaves mig ved Inspiration af den Hellig-Aand, kunne I annamme dem og fryde Eder mere og mere.

Jeg vil tale mere om Menneskets Forhold til Gud. Jeg ønsker at aabne Eders Øjne med Hensyn til de Døde. Alt, hvad Gud i sin uendelige Visdom har anset det for tjenligt at aabenbare os, medens vi bo her i det Forkrænkelige, med Hensyn til vore dødelige Legemer, er aabenbaret til os aldeles uafhængigt af vort Tabernakel; men det er aabenbaret til vor Aand, aldeles som om vi ingen Legemer havde; thi de Aabenbaringer, som kunne frelse vor Aand, ville ogsaa frelse Legemet. Gud aabenbarer de forskjellige Ting for os uden at tage Hensyn til vore Legemers Opløsning. Herfra skriver sig Ansvaret — det frygtelige Ansvar, der paahviler os med Hensyn til vore Døde; thi alle de Aander, som ikke have adlydt Evangeliet i Kjødet, maa enten adlyde det i Aanden eller blive fordømte. Alvorlige Tanke! Frygtelige Tanke! Kan der Intet gjøres for dem? Er der ingen Beredelse — ingen Saliggjørelse for vore Fædre, Mødre og Venner, som ere gaaede heden uden at have haft Lejlighed til at adlyde Menneskens Søns Forordninger? Jeg kunde ønske at have 40 Dage og Nætter til at fortælle Eder Alt! I vilde da forstaa, at jeg ikke er en „falden" Profet.

(Paa denne Tid blev Profeten gjentagne Gange bebyrdet for at være en falden Profet. Men naar vi tage de betydningsfulde Lærdomme i Betragtning, som indeholdes i denne Tale, samt den aandelige Kraft, hvormed de bleve givne, da findes der ikke noget mere fuldstændigt Bevis paa, at Beskyldningen var falsk. Profetens Liv udviser en stadig tiltagende aandelig Styrke. Fra en liden Begyndelse tiltager det i Omfang og Kraft, efterhvi det nærmer sig sin Afslutning. Som en Lærer blandt Menneskene er denne Tale Højdepunktet i hans Liv. Efter den er der kun een Ting, han kan gøre, nemlig at besegle sit Vidnesbyrd

med sit Blod. Dette gjorde han knap 3 Maaneder efter. Saaledes er ikke en falsk Profets Liv. R.)

Hvilke Forjættelser ere givne med Hensyn til de Dødes Frelse, og hvad Slags Mennesker ere de, som kunne frelses, om end deres Legemer hensmuldre i Graven? Naar Gud giver Befalinger der ere tjenlige til vor Undervisning, sker det med Evigheden for Øje; thi han betragter os, som om vi vare i Evigheden. Gud bor i Evigheden og betragter ikke Tingene som vi.

Det største Ansvar, Gud har paalagt os i denne Verden, er at søge efter vore Afdøde. Apostelen siger: „De kunne ikke fuldkommes uden os" (Heb. 11 : 40), thi det er nødvendigt, at den beseglende Magt bliver os overdraget til at besegle vore Børn og vore Døde for Fylden af de sidste Dages Husholdning — den Husholdning, i hvilken alle de Forjættelser, Jesus Kristus har givet før Verdens Tilblivelse til Menneskenes Saliggjørelse, skulle opfyldes.

Nu vil jeg tale om de Døde; jeg vil møde Paulus paa Halvvejen. Jeg siger til Dig, Paulus: Du kan ikke blive fuldkommen uden os. Det er nødvendigt, at de, som ere gaaede forud for os, skulle faa Salighed i Forening med os. Herfra skriver sig det store Ansvar, Gud har paalagt Menneskene; derfor siger Gud: „Jeg vil sende Eder Elias Profeten, førend den store og forfærdelige Herrens Dag kommer; og han skal omvende Fædrenes Hjerter til Børnene, og Børnenes Hjerter til deres Fædre, at jeg ikke skal komme og slaa Jorden med Ban." (Malakias 4 : 5.)

Gud har før Verdens Skabelse gjort Foranstaltninger for Menneskene og afpasset dem efter deres forskjellige Omstændigheder. Hvad sagde Jesus? Al Synd, al Bespottelse og al Overtrædelse, som Mennesket gjør sig skyldig i, kan tilgives det, med Undtagelse af een; og der er Frelse for alle Mennesker, enten i denne eller den tilkommende Verden, naar de ikke have gjort sig skyldige i den utilgivelige Synd, fordi Gud har beredt Midler til Frelse for dem, enten i denne Verden eller i Aandernes Verden. Derfor har Gud gjort saadanne Foranstaltninger, at enhver Aand i de evige Verdener kan blive funden og frelst, medmindre han har begaaet den utilgivelige Synd, for hvilken der ikke gives nogen Forladelse hverken her eller i Aandeverdenen. Gud har tilvejebragt Saliggjørelse for alle Mennesker, undtagen for dem, som have begaaet en vis Synd; og enhver Mand, som har en Ven i den evige Verden, kan frelse ham, hvis han ikke har begaaet den utilgivelige Synd. Heraf kunne I forstaa, i hvilken Udstrækning I kunne blive Frelsere.

(Fortsættes.)

Tankesprog.

Dersom en Mand har Kundskab kan han blive frelst, men dersom han har begaaet store Synder, vil han blive straffet for dem. Dersom han indvilliger i at adlyde Evangeliet, enten her eller i Aandernes Verden, kan han blive frelst. Joseph Smith.

Missionærernes Rapport for Januar 1914.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
William Jensen	Aalborg	9	7351	70	3473	109	74	1	1	2
Peter H. Sørensen	Aarhus	16	14959	133	7084	444	129	5	4	
Jesse H. Nielsen	Kjøbenhavn	15	14457	162	7037	102	95	1	5	
Ole Andersen	Bergen	13	9260	200	1150	580	107	3		1
C. M. Nielsen	Kristiania	15	11679	240	3573	383	138	4		
James C. Bolander	Trondhjem	8	1834	52	914	189	53			
Totalsum for Missionen		76	66540	857	23231	1807	596	14	10	3

Kristiania Skrifteforen.: Skrifter 1190, Fremmede Huse 594, Ev. Samtaler 33.
Aarhus „ „ 650, „ „ 334, „ 21.

Ovenstaaende Rapport for Januar viser, at det største Arbejde gjennemsnitlig pr. Missionær er udført i følgende Konferencer:

1. Skrifter uddelte.

1. Kjøbenhavns Konf. 964, 2. Aarhus Konf. 962.

2. Bøger omsatte.

1. Kristiania Konf. 17, 2. Bergens Konf. 15.

3. Fremmedes Huse besøgte.

1. Kjøbenhavns Konf. 469, 2. Aarhus Konf. 443.

4. Evangeliske Samtaler.

1. Bergens Konf. 44, 2. Aarhus Konf. 28.

Indhold:

Sabbatens Dag 49
Tankesprog 54, 64
En gammel Skrivemethode 55
Redaktionelt:
Lydighed 56
Missionsnyheder 58
Et nyt Vidnesbyrd 58
„King Follet Talen" 61
Missionærernes Rapport 64

Udgivet og forlagt af Martin Christopherſen, Korsgade II, Kjøbenhavn K.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)